

Nordiska bruksprovkonferensen

Såsom den första kynologiska organisationen i Sverige har det lyckats Svenska Brukshundklubben att tillsammans med Finska Kennelklubben och Suomen Palveluskoiraliitto (Finska Tjänstehundförbundet) samt Danmarks Civila Hundeforening komma överens om att anordna internationella prov. Förhistorien till detta evenemang var samtidiga skrivelser från Svenska Brukshundklubben och Suomen Palveluskoiraliitto avseende internationella samarbete. Då intresse i Finland och Sverige sålunda konstaterats, inbjöd Suomen Palveluskoiraliitto till landskamp i Finland med rapport- och spårhundar. Samtidigt uttalade man ett önskemål att diskutera frågan om en gemensam prövningsordning. På grund av det geografiska läget, tillät sig SBK att inbjuda Suomen Palveluskoiraliitto, Landsforeningen for Politihundesagen i Danmark, Danmarks Civila Hundeforening och Norsk Kennelklubb att deltaga i överläggningar rörande eventuella nordiska prövningsanordningar och nordiska bruksprov. Av organisatoriska skäl kunde Norsk Kennelklubb tyvärr icke deltaga. Landsforeningen for Politihundesagen i Danmark kunde icke närvara vid dag, som passade övriga organisationer, varför Danmarks Civila Hundeforening ensam fick representera Danmark.

Konferensdeltagarna voro följande: För Danmarks Civile Hundeforening Bankkassör Rubin Johansen. För Finska Kennelklubben och Suomen Palveluskoiraliitto: Överstelöjtnant A. Rostedt, kapten E. Natunen, sotarmästare O. Karlsson och lokförare R. Lindroth. För Norsk Kennelklubb: Kapten Weksahl Johansen. För SBK: Sekreterare Sven Hydén, överstelöjtnant E. Edström, professorskan T. von Post, överkonstapel E. Stohm, köpman Axel Hellgren, köpman A. Wallin och kriminalöverkonstapel S. Sund.

Av dessa var kapten Weksahl Johansen närvarande som observatör. Härutöver

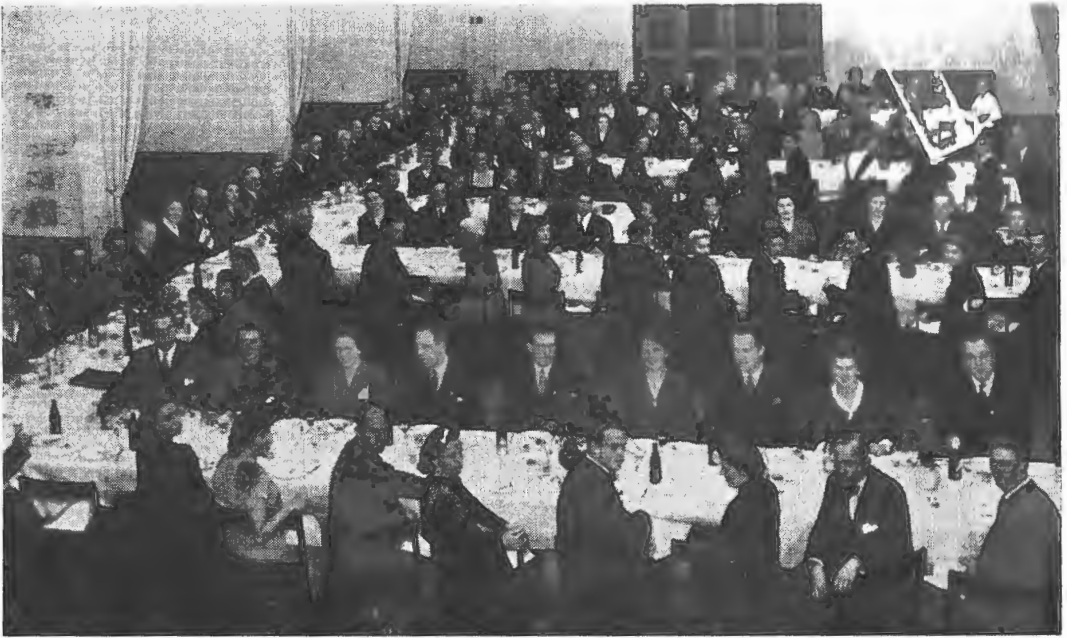
Konferensdeltagarna.

hade SBK särskilt inbjudit direktör Leopold Öller från Finland.

Vid konferensen konstaterades, att betydande likhet förelåg mellan prövningsordningarna i de olika länderna, ehuru man i Danmark icke hade rapport- och sjukvårdshundar.

Överenskommelse träffades rörande regler för de flesta prövningsordningar, dock med undantag av ett och annat moment, som lämnades öppet, så att deltagarna skulle med sina hemmavarande uppdragsgivare kunna diskutera, om momenten skulle godkännas i det skick, konferensen förordade. I allmänhet kunde man enas om det nya svenska prövningsordningsförslaget, som var den senast tillkomna, och som i flera punkter överensstämde med vad som gäller i Finland och som inövats av de norska polistrupper, som här utbildat sina hundar. Naturligtvis skilde sig en och annan detalj, men grundlinjerna voro glädjande nog gemensamma. Genom ömsesidiga eftergifter nådde man också i största sämja goda resultat.

De internationella prövningsformerna kunna så gott som omedelbart föras ut i det praktiska livet. Sålunda uttalade konferensen att internordiska prov för

Frdn SBK:s höstfest på Göta Källare.

skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar böra ägt rum i Sverige 1946, i Finland 1947, i Danmark 1948 och i Norge 1949. Varje land bör därvid i varje grupp representeras av tre hundar, och tävlingen skall bli dels individuell och dels lagtävlan. Inofficellt kommer seg-raren i proven att koras till *nordisk mästare* i respektive gren, en titel, som bör bli särskilt eftersträvansvärd.

Man överväger vidare att snarast åter-upptaga internationella draghundstävlingar, som vi hade redan före kriget. Det är möjligt, att dylika tävlingar i gammal form kunna äga rum redan i vinter, men i allt fall skola de igångsättas under år 1947.

I samband med konferensen hade givetvis brukshundsintresserade i Stockholm tillfälle att bli närmare bekanta med våra kolleger från de övriga nordiska länderna till exempel vid en särskilt arrangerad supé på Berns salonger på konferenskvällen och under rikssegrarprovet den 7 oktober, då gästerna hela dagen voro intresserade åskådare till tävlingarna och hade tillfälle att närmare diskutera de

praktiska olikheterna mellan proven i Sverige och de andra länderna. Vid en av Centralstyrelsen och Stockholmsavdelningen arrangerad gemensam fest på Göta Källare på kvällen uttalade också de danska och finska delegaterna sin tillfredsställelse över besöket och lovordade de svenska hundarnas prestationer. Såsom redan tidigare meddelats i tidskriften, överlämnades därvid av ordföranden i Suomen Palveluskoiraliitto en mycket vacker stattyett såsom vandringspris vid rikssegrarprov.

Slutligen är att tillägga att de allvarliga förhandlingarna då och då uppmuntrades av SBK:s vice ordförande, direktör Björklund, som gästade konferensen och med sitt vanliga spirituella sätt lättade stämningen. Givetvis sökte även de övriga konferensdeltagarna trots ärendets allvarliga karaktär anslå skämtsamma tongångar, vilket allt bidrog till att sprida en angenäm stämning över förhandlingarna och garanterade det goda resultat, som nåddes.

Klubbens ordförande, direktör Rosen-gren gratulerade konferensens deltagare

Prövningsordningar

för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar, draghundar, vallhundar, blindledarhundar och anlagsprov samt appellklass (kvalificerat anlagsprov.)

Allmänna bestämmelser.

Bruksprovsdomarna indelas i tre grupper nämligen C-domare, B-domare och A-domare. B-domare äga döma å alla prov utom internationella och rikssegrarprov, C-domare slutligen endast å lokala prov.

C-domare kallas av SBK:s centralstyrelse efter förslag av lokalavdelning. För att antagas till C-domare erfordras, att hava uppnått 21 års ålder, att själv hava såsom förare eller hjälpförare deltagit i bruksprov i lägst nybörjarklass, eller att hava erhållit Brukshundklubbens certifikat såsom biträdande tjänstehundinstruktör, att besitta god kännedom om brukshundrasernas utbildning och karaktärsegenskaper, vara insatt i bruksprovens teknik och betydelse samt att äga de personliga egenskaper, som göra en person lämplig som prisdomare.

B-domare kallas av SKK efter förslag av SBK. För att hos SKK föreslås till B-domare erfordras, utöver vad för godkännande föreskrives i SKK:s stadgar, att i minst 3 år hava varit C-domare och därunder tjänstgjort minst 6 gånger såsom domare eller tävlingsledare, att själv hava såsom förare deltagit i bruksprov i läget nybörjarklass, att i övrigt aktivt hava deltagit i det kynologiska arbetet samt besitta god kännedom om bruksprovens teknik.

Sedan B-domare tjänstgjort såsom do-

---

till det lyckosamma resultatet i ett kärnfullt anförande vid banketten på Göta Källare. Han hade några minuter tidigare stigit ur flygplanet från Schweiz och kunde hälsa från schweiziska kynologiska kolleger, som han tidigare på dagen sammanträffat med på en hundutställning i Bern! Ej underligt att kvällen fick en internationell prägel.

Sven Hydén.

mare, tävlingsledare eller fullmäktig i tillsammans minst 6 gånger, kan han, dock tidigast 3 år efter det han kallats till B-domare, av SBK:s centralstyrelse förklaras för A-domare. Härfor erfordras att domaren avlagt särskilt aspirantprov och däröver avgivit utförlig berättelse, vid särskild examen visat sig besitta ingående kännedom om bruksprovens teknik och sammanhang, ha god uppfattning om brukshundrasernas exteriör framför allt ur brukshundssynpunkt och även i övrigt känna till de viktigaste hundraserna och deras användning.

A-domare, som ej under en 3-årsperiod tjänstgjort som domare, tävlingsledare eller fullmäktig, kan av SBK:s styrelse förklaras förlustig denna sin särställning.

II.

Prövningsordningar.

för skydds-, spår-, rapport och sjukvårdshundar samt anlagsprov och appellklass (kvalificerat anlagsprov) ävensom prövningsform för draghundar, vallhundar och blindledarehundar.

Allmänna bestämmelser.

1. Proven äga rum med följande grupper i enlighet med för resp. grupp gällande prövningsordning.

Grupp 1. Anlagsprov (för hundar ej fyllda 9 månader);

Grupp 2. Appellklass (kvalificerat anlagsprov);

Grupp 3. Skyddshundsgrupp;

Grupp 4. Spårhundsgrupp;

Grupp 5. Rapporthundsgrupp;

Grupp 6. Sjukvårdshundsgrupp;

Grupp 7. Draghundsgrupp;

Grupp 8. Vallhundsgrupp;

Grupp 9. Prov för blindledarehund.

Inom grupperna 3—6 tävlas i följande klasser:

a) Nybörjarklass, b) Högre klass, c) Segrarklass, d) Nationellt segrarprov, e) Internationell klass.

Inom grupp 7 tävlas i följande klasser:

Inom grupperna 3—6 gälla vidare följande inskränkningar. För deltagande i nybörjarklass erfordras, att hunden upp-

Memorialanteckningar

rörande diskussionen vid Nordiska Bruksprovskonferensen den 6.10.45

Till § 3.

I ett kort inledningsanförande framhöll sekreterare Hydén, att initiativet kommit från Suomen Palveluskiiraliitto, som i maj 1945 gjorde en framställning om huruvida intresse förelåg för internationella tävlingar. Svenska Brukshundklubben var inne på samma linje. Från norsk sida var intresset störst för draghundstävlingar. Från dansk sida fick man i somras kontakt med Sverige. Under kriget hade utbildningen i huvudsak varit allvarsbetonat och avsett moment lämpade för krigs- och bevakningstjänst. För framtiden komme sportintresset att skjutas i förgrunden. Det skulle sporra om man lyckades igångsätta internationella tävlingar.

Öller: Under kriget låg det civila intresset nere i Finland. Därför har först nu frågan om internationellt samarbete kommit till stånd. Stort intresse härför föreligger i Finland. Ur militär synpunkt anses hundarna vara en slags reserv. Nu kommer det sportsliga intresset i första hand.

Rubin Johansen: I Danmark finns endast spår- och sjukdshundar. Vi ha inställt oss på det rent praktiska för det civila livet. Vi ha för närvarande ej intresse för rapport- och sjukvårdshundar.

Weksahl Johansen: uttalade som sin personliga uppfattning, att i Norge stort intresse förelåg för internationellt samarbete på detta område.

Till § 4.

Från representanterna från de olika länderna lämnades redogörelse för förekommande prov.

Rubin Johansen tillstyrkte i ett principuttalande, att han kunde gå med på att spåren voro 1.500 m. långa.

Öller: I Finland lätos spåren bli 1 1/2 timmel gammalt.

I Danmark voro spåren ej så långa, men spårprovet mycket svårare med hänsyn till att de lätos bli flera timmar gammalt.

Rubin Johansen: påpekade att Danmark har kvar momentet om uppletande av gömda föremål.

I Sverige har detta slopats. Polisen har det kvar.

Hellgren: Vid prov har konstaterats, att en hund kan hitta nedgrävda föremål 47 timmar efter nedgrävandet.

Hydén påvisade, att den svenska provningsordningen går ut på att utbildna hundarna till specialister, därför ej samtidigt spår- och saktövningsmoment.

Rubin Johansen tillstyrkte, att han kan gå med på att antaga den svenska provningsordningen i fråga om spårprovet.

Enighet nåddes att i denna provningsform skulle momentet "uppletande av gömda föremål" icke medtagas.

Öller företrädde den uppfattningen, att man vid de internordiska bruksproven ej skulle ha med något appellmoment.

Sund ansåg, att tävlingen ej skulle vara ändamålet utan i stället hunden i samhället.

Lindroth ansåg, att tävlingarna toge för lång tid om appellmomenten toges med.

Hydén ställde sig tvekande inför frågan att endast ha med specialmomenten.

Rostedt föreslog en särskild tävling endast i appell anordnad i hemorten.

Delegaterna enade sig om att medtaga appellmoment.

Nu utspann sig en diskussion om vilka lydneåsmoment, som skulle tagas med i appellprovet.

Rubin Johansen ville slopa krypningen, som han ansåg vara ett straff, liksom att den även försvårade hundarnas stillaliggande vid platsliggande. Skall på kommando funnes endast i nybörjarklass i Danmark. I segrarklass skulle hunden ge skall utan kommando. Opraktiskt lära hunden "stående", då han automatiskt skulle sitta vid stannande. Linförighet och fritt vid sidan vore så nära besläktade, att linförighet skulle kunna slopas.

Rostedt ansåg, att apportering borde vara med i appellproven.

Hellgren: föreslog, att de moment, som ej voro gemensamma, skulle kunna tagas bort vid internationella tävlingar.

Följande tabell rörande momentens förekomst i de olika länderna uppräntades:

	Sverige	Norge	Danmark	Finland
Linförighet	ja	ja	nej	ja
Fritt följ vid sidan	ja	ja	ja	ja
Platsläggande	ja	ja	ja	ja
Inkallande	ja	ja	ja	ja
Stående	ja	nej	nej	ja
Krypande	ja	nej	nej	nej
Framåtsändande	ja	nej	nej	nej
Skall på kommando	ja	nej	nej	nej
Fritt hopp över häck	ja	ja	nej	ja
Hopp över plank	ja	ja	ja	ja
Apportering	ja	ja	ja	ja
Apportering av tungt föremål	ja	nej	nej	nej
Stegklättring	ja	nej	nej	nej
Platsliggande i grupp	ja	?	nej	ja

Hydén: De moment, som svenskarna voro ensamma om, borde tagas bort.

Stohn: Ville ha så många appellmoment som möjligt för att pröva hundarna. Krypningen var av militärt intresse. Stegklättring var ett förnämligt appellprov. Vid polisen hade man stor användning därför. Man kunde eventuellt stryka det för att vinna tid vid tävling, men det har praktisk nytta.

Lindroth: Krypande fanns tidigare i Finland, men det ströks under kriget, då det visade sig att hunderna instinktivt sökte skydd och kröpo vid t.ex. artilleribombardemang.

Edström: Ansåg sig icke kunna gå med på att endast civila synpunkter skulle tagas i betraktande vid kongressen och ej heller att det hela endast skulle tagas som sport. Han ansåge, att vi måste utforma proven med hänsyn till praktikens krav. Ur denna synpunkt borde sådana moment som t. ex. stegklättring absolut tagas med i de internordiska bruksproven. Stegklättring vore dessutom ett utomordentligt modprov för en hund. I det militära funnes förutom kommandot "Plats" även "Ned", varvid hunden även skulle trycka huvudet mot marken. Krypningen skulle kunna strykas men inte stegklättringen. Om de finska och danska delegaterna ej vore villiga att ha med sådana moment, som hade militär betydelse, behövde de ej direkt betonas, men momenten borde dock tagas med.

Hellgren: Enda hindret vore att detta moment tar så lång tid. Annars vore det bättre ju fler prov man kunde taga med, varvid bättre framkomme hur föraren behärskar hunden. Stående hade praktisk betydelse, t.ex. vid en utställning, då hunden annars instinktivt sätter sig vid visandet. Krypning kunde icke betraktas som bestraffning utan som ett utomordentligt prov på lydneå. Alla hundar kunde lära sig det. Det försvårade naturligtvis platsliggning, men det svåra ligger i att göra det på kommando och ej annars. Stegklättringen vore bra. Likaså apportering, varigenom man kunde visa stegrade krav på lydneå. Man kunde gå från ett 4 kg. tungt föremål till metallföremål till föremål av glas. Så många prov som möjligt borde tagas med. I stället för att taga bort en del moment vore det bättre att ordna med flera funktio-

Hydén såge helst att så många moment som möjligt toges med. Diskussionen finge ej koncentrera sig endast på detaljer utan man borde söka nå resultat beträffande provningsordningarnas väsentligheter.

Öller: Av praktiska skäl borde en del moment tagas bort. Hade dock intet emot att taga t.ex. stegklättring med. Krypning däremot borde slopas. Likaså skall på kommando, som ur rent militär synpunkt vore förkastligt, då en hund vid fronten ej finge ge ljud ifrån sig.

Weksahl Johansen anslöte sig till herr Edström och ville att så många moment som möjligt skulle tagas med.

Hydén framkastade frågan om krypningen skulle tagas bort.

Sund ansåg momentet vara av stor betydelse för appellen.

Öller: Finland ginge eventuellt med på att krypningen toges med.

Rubin Johansen ville ej ställa sig avvisande till krypning, men ville hava framhållit att det sedan vore svårare lära hundarna platsliggning.

Hydén: Appellmomenten vore ej svårare än att alla ländernas hundar borde kunna lära sig dem.

Ang. Hopp över häck. Sveriges svårare häck beskrevs som ett stativ, på vilket en tunn ribba lades, så att hundarna kunde frestas att hoppa igenom. På den punkten kunde Sverige eventuellt ge med sig och göra häcken lika med de övriga ländernas. Finland hade samma häck som Sverige. Hydén ansåge, att Danmark gjorde ett bre byte om även de toge den svenska häcken. Deras vore mycket lättare.

Ang. Framåtsändande ansåges detta vara en kombination av lydriad och uppträdande, ett slags karaktärsprov, som ytterligare förstärktes om framåtsändandet skedde genom en persongrupp.

Rubin Johansen kunde för Danmarks del ej göra något uttalande om framåtsändande.

Ang. Stegklättring

Rubin Johansen ansåg, att man fick fram ett väsentligt förhållande länderna emellan om man alltför mycket gick ut från militära synpunkter. Han kunde eventuellt acceptera "platsliggande i grupp".

Björklund menade att man ej skulle hålla tillbaka utvecklingen genom att minska på svårigheterna utan däremot föra arbetet framåt och syfta på något i den internationella konkurrens som kommer. I stället för att taga bort en del moment borde man hitta på nyare och svårare saker. De finska erfarenheterna från kriget borde ha mycket att lära oss.

Ang. Karaktärsprov: Skottlossning i platsliggande.

Hydén: Med detta prov avsåges i Sverige att hundarna skulle vara oberrörda och ej rusa från platsen. Momentet vore bra för skyddshundarna. Här skulle de ej bita som i skyddstjänstens skottlossning. Finland hade samma som Sverige.

Öller: ansåge det ej vara något karaktärsprov, då man genom god appell kunde tvinga även en rädd hund att ligga kvar vid skottlossning.

Hellgren: ansåg det ej endast vara ett karaktärsprov utan även en hållhake på skyddshundarna. Av praktiska skäl och för att vinna tid kombinerades skottlossningen med platsliggande i grupp.

Till § 6 c) 2)

Ang. Rapporthundar

Aktuellt endast för Sverige, Finland och Norge. Danmark hade ej intresse för denna gren.

Finland hade i motsats till Sverige längre bana samt förlängning i båda riktningarna och varierande spårlängder. Sammanlagd längd 8.000 meter. I Finland vore droppflaskan tillåten men användes så gott som aldrig.

Öller ansåge, att droppflaskan definitivt borde tagas bort. Den vore ej direkt förbjuden men den vore ej önskvärd och sänkte poängen. Hunden borde kunna gå spår efter vittringen. Den skulle följa sin hjälpförare, som alltid borde vara honom bekant.

Hellgren: Om hunden skulle spåra genom marschkolonner, vore det svårt för honom att hitta utan droppar, men med droppflaska ginge det lätt. Olika förare skulle ha olika vätska. Hellgren ansåge det ej vara fel att använda droppflaska. När andra vittringar finnas vore det lättare för hunden att gå fel utan vätska.

Lindroth: De, som önskade begagna droppflaska borde få tillstånd därtill. Den kunde betraktas som hjälpmedel.

Karlsson yrkade att droppflaskan skulle utelämnas. Utan droppar vore provet svårare, men hunden bleve säkrare.

Stohm: I det militära hade varje bataljon sin vätska, som deras hundar kände till. Om droppflaskan toges bort ginge man bort från den principen. Om gemensam vätska funnes för en hel bataljon ginge hunden till vem som helst inom bataljonen efter vätskan och ej till viss person. Rapporthunden borde kunna gå till flera personer.

Karlsson utginge från militära synpunkter. Om flaskan vore tom och ej kunde fyllas vore man hjälplös, om hunden vore inställd på att endast gå på vätska. Ur militär synpunkt sett måste droppflaskan bort. Det vore en enkel sak att få hunden att gå efter människovittring. Önska de Sverige emellertid behålla droppflaskan gäve Finland med sig, men detta vore detsamma som att gå bakåt i utvecklingen.

Hydén: Det vore skillnad på spår- och rapporthundar. En spårhund kunde aldrig spåra genom ett mindre samhälle. Rapporthundar skulle kunna gå genom samhällen och folksamlingar. Därför helst vätska.

Stohm: Toges i betraktande att man i det militära endast har med främmande människor att göra, måste man ha droppflaska. För att komma till enighet förordade herr Stohm att droppflaskan bleve frivillig.

Karlsson: Det vore en lätt sak för en fiende att få tag på eller efterlikna den vätska som funnes i droppflaskan. Om man vore utan vätska och man skickade hunden tillbaka efter mer, men själv under tiden måste göra en förflyttning måste hunden kunna hitta endast efter människovittringen.

Öller: Erfarenheterna från kriget hade givit vid handen att man inte kunde förlita sig på droppflaskan. Den hade stundom varit till hjälp för fienden, vars hundar också kunde följa vätskan. Ansåge att droppflaskan borde vara frivillig.

Hydén fastslog enighet, att droppflaskan skulle vara frivillig.

Rostedt: Hunden skulle inte gå som en klocka på ständigt bestämda sträckor. Spårlängderna borde varieras liksom även antalet gånger hunden borde skickas. Såväl förare som hjälpförare borde göra förflyttningar.

Appellmomenten

Hydén föreslog att appellen skulle göras lika för alla grupper. Svenskarna måste då lära sina hundar apportera.

Appellmomenten voro i stort sett lika med föregående grupp. Hopp över grav skulle strykas. Krypning skulle utgå.

Karaktärsprov och lydnessprov lika för alla grupper. Apportering tillkommer. Vattenarbetet skulle strykas.

Till § 6 c) 3)

Skyddshundsprövningsordningen

Tillämpas i Danmark, Finland och Sverige. Följande tabell över momentens förekomst i de olika längerna uppgjordes:

	Sverige	Finland	Danmark
Avsökande av ett område	ja	ja	ja
Ståndskall på figurant	ja	ja	ja
Transport av figurant	ja	ja	ja
Överfall på föraren	ja	nej v	nej
Fasttagande av figurant	ja	nej	nej
Befakning av figurant	ja	nej	nej
Dubbelretning	ja	nej	nej

Öller ansåge det vara farligt att utelägna skyddsdräkten. Polisen ginge dock säkert med på detta.

Stohm: Vid en demonstration för finskt polisbefäl med svenska hundar hade de finnarna intet att invända emot att skyddsdräkten utelämnades.

Rubin Johansen: Det svenska systemet kunde herr Johansen ej yttra sig över. Verkade dock egendomligt att öve hundar med munkorg. Danska skyddsdräkten vore ej alltför skiljaktig från vanliga kläder.

Hydén: En kombination av de båda synpunkterna önskvärd.

Hellgren: Om danskarna närmare studerade de svenska förhållandena måste demärka att det är ett steg i rätt riktning. Man måste bortarbeta vanan att endast angripa figurant, därför måste arbetet ske både med och utan dräkt, så att hunden går till anfall även mot en civilklädd person.

Rubin Johansen: En hund med en munkorg gör ett dåligt intryck. Detta gäller även päen tävling eller uppvisning.

Hellgren: Detta kunde lätt avhjälpas om man efter en uppvisning låte några barn gå fram och klappa hundarna.

Hydén: I Danmark tillämpade man ett system, som tidigare funnits i Sverige. De danska polismän, som utbildades här, följde våra synpunkter.

Stohm: Man finge förutsätta att man måste lägga nedmycket arbete. Många hundar drogos tillbaka innan utbildningen först till målet. Om en hund orkade med all den träning, som fordrades, hade man en hund som man verkligen kunde använda i praktiskt bruk. En polsman kunde aldrig ha en farlig hund. Den måste kasseras. Endast en hund, som vore så genomarbetad, att den klarade i den svenska provningsordningen angivna prov vore verkligen användbar. Vem som helst skulle kunna ta i den utan att den bleve aggressiv. Man hade kommit ifrån att hunden skulle bita och hugga i alla situationer. Intet moment kunde tagas bort. På det ena momentet följer logiskt det andra. Dubbelretningen vore bra för att hundarna skola lära sig gå på den som anfaller.

Edström: Dubbleretning vore nödvändig.

Rubin Johansen: vore med på att man skulle taga med så många moment som möjligt. Från Danmarks sida antog han sig kunna tillstyrka antagandet av polsiväsändets och svenska arméhundväsändets provningsordning. Han tillstyrkte alltså en provningsordning för skyddshundar, som i huvudsak överensstämde med den svenska. En del detaljfrågor kunde diskuteras per korrespondens.

Till § 6 d)

Ang. Gemensamma regler

Upptogs frågan om vilka som skulle få döma.

Hydén: I Sverige hade man upptagit förslaget om **A-, B- och C-domare**. **A-domare** måste ha fyllt 26 år och vara erfarna. På internordiska prov borde endast erfarna domare döma.

En eller flera domargrupper

Upptogs frågan om samma domare skulle följa samma hundar hela tiden eller om de skulle döma en viss grupp i tävlingen. Det arrangerande landet skulle få avgöra antalet domare och bestämma vilka uppgifter de skulle ha. Det räckte med minst två domare i varje grupp. De olika länderna borde få tillfälle att skicka domare till proven. Det vore önskvärt att samtliga medverkande länder representerades vid provet.

Momenten i de olika provningsordningarna (sid 2 i den stencilerade upplagan).

I tävling må ej deltaga:

- a) Hund, som är blind, döv eller kastrerad. Antogs.
- b) Hundar, som skola deltaga i internationella prov, måste vara stamboksförda. Antogs.
- c) Tik, som löper, får ej deltaga. Antogs.

Lottdragning

En särskild lottdragning skulle ordnas före tävlingen. Nummer 7 sid. 2 i den stencilerade upplagan skulle slopas.

Ang. Fullmäktige

Någon fullmäktige skulle icke förekomma, utan en representant från varje land, d.v.s. en jury.

Ang. Tävlingsledare

Det arrangerande landet skulle tillhandahålla en tävlingsledare.

Ang. Tävlingsordning mellan hundar och tikar.

I Sverige hade i allmänhet hundarna gått före tikarna. I Finland hade man inte gjort någon skillnad. I Danmark ginge hundarna först.

Till § 6 e).

Bedömningsformerna

Sverige vore ensamt om sitt bedömningssystem 1 - 10. Norge, Finland, Danmark och även Tyskland hade däremot bedömningssystemet med avdrag.

Öller: Finland beslö vid en nyligen hållen konferens, att man skulle behålla det gamla bedömningssystemet.

Hellgren ansåg, att en ska högst kunde bedömas på 5 olika sätt, därför vore det svenska systemet att föredraga.

Karlsson menade, att det var lättare att dra ifrån än att begagna betygssiffror.

Hydén: Vi få hemställa, att de olika länderna komma med sina synpunkter, som skola motiveras, och helst även komma med kritik på det andra systemet. Före den 15 november skall en sådan kritik vara inkommen.

Till § 6 f)

Individuell tävlan eller landskampstävlan.

Sund ansåg att man för att få fram en nordisk segrare skulle låta tävlingen vata individuell samt taga med så många tävlande som möjligt. Det vore av stort värde för en hund att få titeln som nordisk segrare.

Björklund anslöt sig till Sund vad titeln beträffar. Lagtävlan kunde även och samtidigt ordnas. Tävlingen skulle gå efter samma rpi principer som andra tävlingar i andra sportgrenar. Han ansåg att omkring 3 stycken skulle delta i varje grupp.

Öller ansåg Björklunds förslag vara bra. Man skulle sträva efter att åstadkomma en landskamp så att alla länder ställde upp i samtliga grupper.

Hydén: Det vore tveksamt om man kunde låta vem som helst delta i proven på egen bekostnad om han så ville.

Björklund: Man borde kalla tävlingen för 4-landskamp. Det gällde representationen från varje land, och då vore det orimligt att låta vem som helst ställa upp på egen bekostnad.

von Post: Man borde taga ut tre hundar i varje grupp. Då vore det uteslutet att någon skulle resa på egen bekostnad.

Karlsson ansåg det vara riktigt med tre hundar från varje grupp och land. Om vem som helst kunde ställa upp vore det ingen landskamp.

Sund: Man finge antaga att de bästa hundarna uttogos i respektive länder. Ingen annan privatperson skulle sedan kunna göra anspråk på att tagas med.

Hydén: Respektive hundorganisationer borde uttaga de hundar, som skulle komma med. Individuell tävling mellan de olika hundarna borde förekomma jämsides med landskampstävlingen mellan de olika länderna. Samtidigt borde det även vara en lagtävling.

Till § 7

Finansiering av proven

Hydén: Vart land borde stå för sina kostnader.

Björklund: Det land, som organiserade tävlingen, borde stå för kost och logi under tävlingsdagarna och vart land bekosta sina resor.

Sund anslöte sig till Björklund.

Rubin Johansen upptog frågan om priser.

Björklund ansåg, att en plakett borde instiftas, en i guld, en i silver och en i brons. Dessa skulle utgöra samtliga priser. På så sätt komme man ifrån konkurrensen beträffande priser. En plakett och om möjligt ett litet extrapris, om landet hade råd, men detta finge ej vara för stort. Om något land ville uppsätta ett vandringspris skulle så få ske. Detta vore emellertid frivilligt och intet tvång. Utspisningen skulle ej omfatta alkohol.

Karlsson ansåg, att Björklunds förslag skulle godkännas.

Det beslöts, att det arrangerande landet skulle betala kost och logi.

Kostnaderna skulle begränsas gälla för tävlingsdeltagare, domare och färdledare.

En mästerskapsplakett skulle instiftas, en i guld, en i silver och en i brons.

Arrangerande klubb kunde skänka ytterligare något pris, som naturligtvis skulle tagas emot. Likaså om det kunde framskaffas något vandringspris från privat håll. Endast ett vandringspris för varje grupp skulle tagas emot. Så länge ett vandringspris löpte skulle andra avslås. Vandringspriset skulle inte vara individuellt utan gå till organisationen.

Till § 8

Frågan om samarbetsorgan för proven.

Föreslogs en kommitté, som ordnade tävlingen för varje land.

Hydén: Vi synes vara beredda att taga upp frågan om samarbetsorgan nästa år.

Rostedt föreslog, att inbjudan till tävlingen skulle komma 1/2 år i förväg.

Öller: Tidpunkten för Finlands räkning att nu hålla internationella prov vore olämplig. Om två år skulle de gärna återkomma.

Det beslöts att Sverige skulle arrangera de internordiska tävlingarna år 1946, Finland år 1947, Danmark år 1948 och Norge år 1949.

Till § 9.

Draghundsproven

Det ansågs, att draghundsproven skulle få större värde, om hundarna innan själva tävlingen i specialmomentet finge visa ett enklare appellprov. Det föreslogs att draghundsprovet skulle jämföras med andra bruksprov.

Under kommande vinter skulle draghundstävlingarna arrangeras såsom förut, men därunder skulle man försöka komma fram till en prövningsordning även för draghundarna. Detta skulle ordnas per korrespondens.

Öller: Finge en tävlande alldeles slutköra sin hund eller skulle en sådan tävlande diskvalificeras?

Eström: I de svenska bestämmelserna finnes regler, att ett sådant ekipage skulle diskvalificeras. Reglerna vore redan så pass fastställda, att man när som helst kunde arrangera draghundstävlingar. Det borde även kunna gå att anordna en internordisk draghundstävling.

Öller: I Finland föreläge stort intresse för draghundssporten. Om en tävling i denna gren komme till stånd, vore Finland beredd deltaga.

Hydén: Med nuvarande regler ginge det ej att anordna internationella tävlingar med hänsyn till att pulkan inte får bytas under tävlingen om den ginge sönder. Nuvarande materiel vore alltför bristfälligt.

Det beslöts, att de olika ländernas bruksprovskommittéer gemensamt skulle utbyta förslag till tävlingsformer för draghundarna och försöka få ett internordiskt draghundsprov till stånd under våren 1947.

Härefter utbyttes ömsesidiga artighetsbetygelser.

Stockholm den 6 oktober 1945

A. Rosenberg-Lundström